

Ти, който ни даваш любов, светлина и вода,
закрилай с десница смирена сред нивите всяка бразда.

Зарито в земята зърното почива и спи
и в светла надежда за жетва сърцето му кротко трепти.

То чака отново в нивята жетварския сѣрп
да блесне и в пурпурен блясък искри да посеѣ в своя път.

Отново жетварките млади в пшеничната степ
да викнат в житата огряни на устните с капчици мед.

Да плѣмне земята в искри под небесния свод
и всяко зѣрно да натегне надолу, изпълнено с плод.

И бедния селски народ, коленичил смирен,
да шепне молитва гореща за слава на божия ден.